

Deň, na ktorý zabudla

Anna Vatalová

avatalova@gmail.com, 16 rokov

Postavy

Hana – študentka gymnázia s nezvyčajným znamienkom, ktoré pokrýva polovicu jej ľavej strany tváre. Kvôli predchádzajúcim skúsenostiam zo šikanovaním a výsmechom nosí čiernu šiltovku, aby znamienko zakryla.

Dávid – Hanin starší brat. Navštevuje rovnakú školu a ako dobrý futbalový hráč je v škole populárny. Svoju mladšiu sestru nemá rád, lebo si ho s ňou na základnej škole spájali a vysmievali sa mu rovnako, ako jej. V škole sa preto predstavuje pod menom Dávid Foster (jeho mama sa volá Fosterová), aby nedošlo k rovnakému problému.

Erik – Dávidov spoluhráč, Hanin spolužiak. Okrem svojho talentu je známy aj pre krásu. Hanku priťahoval, kým sa jej spolu s ostatnými nezačal vysmievať.

Teta – stará žena oblečená v smiešnej róbe. Väčšinou sedáva na zastávke, na ktorej Hanka nastupuje na autobus.

Miška – Hankina najlepšia kamarátka.

Filip – atentátnik, Hanin spolužiak zo základnej, aj strednej školy.

Scéna 1

Hana uteká za odchádzajúcim autobusom, snaží sa ho zastaviť mávaním rúk. Autobus odíde. Hana ostane stáť na zástavke, po chvíli si sadne k staršej tete na lavičku pri autobusovej zástávke.

Hana: Šomre si pre seba. Prečo musia tie poondené autobusy zakaždým prísť skôr?

Teta: Otočí sa k nej a zvedavo si ju premeria. Myslím si, že to nebude autobusmi. Meškáš.

Hana: Zatvári sa dotknuto. Ale veď som vyšla z domu rovnako, ako každý deň.

Teta: Meškáš každý deň.

Hana si pobúrene odfrkne, prestane si ju všímať, vybalí si z tašky nemčinu a snaží sa spraviť si úlohu. Teta ju zatiaľ pozoruje, po chvíli sa znovu ozve.

Teta: Nemusíš sa s tým trápiť, aj tak si dnešok nik nezapamätá. A prosím ťa, daj si dole tú šiltovku, nech ti vidím do očí.

Hana: Aby ste si mysleli, že prenášam nejakú chorobu?

Teta: Prečo by som mala?

Hana: Poobzerá sa dookola, aby sa uistila, že ju nikto nevidí a dá si dole šiltovku. Na tvári má nepravidelnú červenú škvrnu pokrývajúcu polovicu tváre.

Teta: Zhíkne a zakryje si ústa.

Hana: Vidíte? Dá si šiltovku naspäť na hlavu.

Teta: Odkedy to tam máš?

Hana: Od narodenia. *Povzdychne si.* Stále sa to zväčšuje.

Teta: Vyzerá to, ako keby si sa tam popálila.

Hana: Aj to bola jedna z teórií. Potom to ľudí prestalo baviť a niekto po celej škole rozšíril, že mám chorobu, ktorá sa dá preniesť. Ľudia sa potom nevyhýbali len mne, ale aj môjmu bratovi, ktorý to podľa nich mohol prenášať tiež. Vysmievali sa nám a šikanovali nás, až kým sme obaja neprestúpili na inú školu. Vtedy som už našťastie bola pripravená. *Hrdo ukáže na šiltovku.*

Teta: *Pokrúti hlavou.* Deti v tomto dokážu byť kruté.

Hana: Pravda.

Teta: *Usmeje sa.* Dnes môžeš ísť do školy bez šiltovky, aj tak si tento deň nikto nezapamätá.

Hana: Keby to tak fungovalo.

Teta: Hovorím vážne, dievča. Tento fenomén sa objavuje každých sto rokov, takže je to tvoja prvá a zároveň posledná šanca. Po dnešku sa všetko vráti späť, na začiatok dňa, ako keby sa tento ani neodohral. Dobre zvaž, čo urobíš. Väčšina ľudí sa v tento deň zblázni, trúfajú si na to, čo by za normálnych okolností nikdy neurobili. Takže sa veľmi nečuduj, ak uvidíš niekoho skákať z výškovej budovy v obleku supermana.

Hana: Prosím vás, ako by také niečo mohlo existovať?

Teta: Ach-jaj. Dnešné decká nemajú predstavivosť, ani vieru. Ak si chceš dnešný deň pamätať, potom si kúp tento talizman. *Z vrecka na sukni vyberie sivý kameňok všelijako obviazaný čiernou šnúrkou a ponúkne jej ho.* 20 eur za jeden. Pamätaj, dnes je tvoja šanca.

Podvodníčka. Hana jej ponuku zdvorilo odmietne, zažela jej pekný deň a radšej sa odtiaľ práce preč, smerom k nasledujúcej zastávke.

Scéna 2

Škola

Hana vtrhne do triedy. Profesorka už sedí za stolom, študenti si píšú poznámky.

Profesorka: Dobrý deň, slečna Kováčová!

Hana: *Nervózne si šúcha dlane.* Prepáčte pani profesorka, zmeškala som autobus. *Rýchlo sa snaží dostať na svoje miesto, no uprostred ju zastaví profesorkin zvýšený hlas.*

Profesorka: Toto je už druhýkrát za tento týždeň. Chcete robiť komisionálky?!

Hana: Nie, ešte raz sa veľmi ospravedlňujem.

Hana si sadne na svoje miesto, k svojej najlepšej kamarátke Miške.

Miška: *Nakloní sa k Hanke a šepká. Zakaždým musí robiť taký cirkus. Prevráti očami. Kde si zase bola? Už som sa bála, že ma medzi nimi necháš samú.*

Hana: *Obzrie sa po študentoch, s ktorými má nemčinu. Sú medzi nimi samé populárne decká, ktoré sa medzi sebou bavia, smejú sa na Erikových vtipoch. Prepáč, brat dnes zase musel ísť autobusom.*

Miška: *To nemyslíš vážne?! Dokedy sa chceš schovávať a tváriť sa, že to nie je tvoj brat? Kvôli nemu musíš chodiť neskorším spojom a nič pri tom nestíhaš!*

Hana: *Nepamätáš si, čo mi povedal na začiatku školského roka? Mám sa od neho držať ďalej.*

Miška: *Stále neverím, že ti to povedal. Tvoje znamienko nie je choroba, ale znak výnimočnosti.*

Hana: *Zasmeje sa s chuťou. Povedz mi, berú to tak aj ostatní? Hlavou kývne k skupinke populárnych deciek. Pred pol rokom som musela na polícii riešiť, že niekto zverejnil fotku mojej tváre bez šiltovky na sociálnych sieťach a otvorene sa mi vysmieval. Nechcem, aby sa také niečo opakovalo.*

Miška: *Chytí ju za ruku a vyčarí smutný úsmev. Už som ti povedala – kým sa budeš držať pri mne, nikto ti neublíži.*

Hana: *Opätuje jej smutný úsmev. Ja viem.*

Miška: *Tak teda sa so mnou pôjdeš pozrieť na zápas?*

Hana: *Ešte raz sa neisto obzrie po ostatných. Spravím to pre teba.*

Miška: *Zatlieska rukami a tuho ju objíme.*

Scéna 3

Miška s Hankou kráčajú po chodbe, rozprávajú sa o zápasoch, sem-tam spomenú nejakých pekných hráčov, keď im v tom do cesty vojde skupinka obkolesujúca Haninho brata, Dávída.

Dávid: *Uhnite z cesty!*

Erik: *Dnes si nejaký podráždený. Čo si si dal?*

Dávid: *Skôr čo som si nedal. Kámo, nič som nestíhal, lebo rodičia potrebovali auto.*

Hana: *Takýmto prístupom z teba za chvíľu bude troska.*

Dávid: *Zazrie na ňu. Čo je teba do toho, Kováčová?*

Erik: *Jediná troska si tu ty. Neustále sa schovávaš pod šiltovkou, ako keby to nebolo jedno. Aj tak ťa už všetci videli.*

Diana: *Presne. Posmešne sa zasmeje. Tvoj ksicht je až príliš výrazný na to, aby sme si ho nezapamätali. Čo tak skúsiť make-up? Možno by ti to pomohlo pri zháňaní frajera. Teda... Ak vôbec existuje niekto, kto ťa ešte nevidel.*

Skupinka sa zasmee a nechá tam Hanku s Miškou obarene stát.

Miška: Tí nafúkaní hlupáci!

Hana: Prestaň! Nemá to zmysel.

Miška: To hovorí tá práva. Prečo si im skočila do reči? Veľmi dobre vieš, akí sú.

Hana: Chcela som mu dať najavo, že viem, že chodí každý večer domov nafajčený.

Miška: Chceš zomrieť?

Hana: Nie.

Miška: Tak si už konečne zapamätaj pravidlo číslo 1 našej školy – nikdy sa nestavaj populárnym deckám do cesty.

Hana: Však ich raz prejde smiech.

Miška: Až z nás budú milionárky, postaráme sa o to, aby sa to stalo. A keď už sme pri tom, ako to ide s tvojím scenárom?

Hana: Dokelu! *Chytí sa za hlavu.* Celkom som na to zabudla.

Miška: Héj! *Drgne ju do ramena.* Ako sa chceme dostať do Hollywoodu, keď to nenapíšeš, hm? Ako sa z nás potom majú stáť milionárky?

Hana si ju nevšíma, beží chodbou smerom k učebni.

Scéna 4

Školská jedáleň

Hana sedí pri stole oproti Miške. Obeďujú. Filip sedí sám na kraji jedálne, cez hlavu má prehodenú kapucňu.

Hana: Nezdá sa ti byť Filip v poslednej dobe nejaký čudný?

Miška: Prečo?

Hana: Už ti niekto povedal, že si fest nevšímavá? Veď sa naňho pozri! Sedí sám, obeduje sám, večne sleduje niečo na mobile. Dokonca prestal chodiť rovnakým autobusom a stavím sa, že sa už týždeň neholil.

Miška: *Pokrčí plecami.* Ani sa mu nečudujem. Povráva sa, že ho odmietla tá... no...

Hana: Peťa?

Miška: Presne! Peťa. A vraj to spravila pred polovicou školy.

Hana: *Preglgne.* To muselo byť fest nepríjemné.

Miška: Som rada, že si sa nikdy nepriznala k svojej láske. Mohlo to dopadnúť horšie.

Hana: Aká láska?

Miška: No veď Erik...

Hana: *Rozhodí rukami a zakryje nimi kamarátkine ústa. Ššššš! Si normálna?! Čo keby nás niekto počul?*

Miška: *Snaží sa rozprávať pomedzi zakryté ústa. Mhhhmmhh...*

Hana: Čo? Veď rozprávaj normálne!

Miška: Zphmmmm...

Hana: Čo?! *Potom jej svitne a dá ruky preč.*

Miška: *Nahnevaným tónom: Že máš dať ruky preč!*

Hana: *Rozosmeje sa. Prepáč.*

Miška: *Zadíva sa niekam do jedálne, potom sa veľavravne pozrie na kamarátku. Hádaj, kto nás sleduje?*

Hana: *Obzrie sa ponad plece. Prvého, koho zbadá je Erik, ktorý sa na ňu uprene díva. Radšej sa rýchlo otočí naspäť, do líc jej stúpa červeň. Prekrištofa.*

Miška: Podľa mňa v hlave snuje plán, ako ťa doraziť za tvoje slová.

Hana: Chce sa mi vysmievať?

Miška: *Hravým dramatickým tónom: Nie, chce ťa uniesť, zabiť a potom ťa po kúskoch opekať na ražni.*

Hana: Ha-há. Ak sa také niečo stane, počítam s tebou, ako s mojou záchrankyňou.

Miška: Nespoliehaj sa. Erik je rýchlejší ako otcova stará Škodovka.

Hana: Každopádne z toho nemám dobrý pocit. Som zvedavá, čo mi na to povie brat doma.

Miška: Nechceš, aby som šla s tebou?

Hana: Nie, ďakujem. Nie som zas až taká troska, ako si Erik myslí.

Obidve sa zasmejú.

Scéna 5

Hanka sa prezúva pri svojej skrinke, hlavu má sklonenú, sústredí sa na topánky. Postaví sa pred ňu Erik, no Hanka vníma iba niekoho nohy.

Erik: Počul som, že ti to ide s matematikou.

Hana: Áno. Prečo?

Erik: Potrebujem doučovanie.

Hana: Ak zaplatíš, nevidím žiadny problém.

Erik: *Odfrkne si.* Nečakal som, že budeš až taká vypočítavá.

Hana: *Podráždene sa pozrie hore na záujemcu.* Keď zistí, že je to Erik, prekvapene si párkrát pošúcha oči, aby sa presvedčila, že je to pravda.

Erik: Prečo sa na mňa tak pozeráš? *Zamáva jej pred očami.* Všetko v poriadku, Kováčová?

Hana: *Spamätá sa a pokrúti hlavou.* Čo je vypočítavé na tom, že si chcem zarobiť?

Erik: Myslel som si, že ako tiché a plaché dievča robíš rada dobré skutky zadarmo. Preto som prišiel za tebou.

Hana: Prečo zrazu? Nemajú tvoji rodičia dosť peňazí?

Erik: *Nervózne odvráti pohľad a rukami sa pošúcha za hlavu.*

Hana: Čo je?

Erik: Moji rodičia nevedia, že mi hrozí prepádák z matiky.

Hana: Ach-tak. *Na chvíľu sa zamyslí.* Tak potom je čas vyjsť s tým najavo, čo povieš?

Erik: *Zazrie na ňu.* Fakt mi nepomôžeš?

Hana: Waaaw. *Zasmeje sa.* Obdivujem tvoju odvahu, Erik. *Postaví sa z lavičky.* Naozaj si myslíš, že po všetkom tom, čo si mi pred tvojimi kamarátmi povedal, ti pomôžem? Na rozdiel od teba mám v sebe ešte aspoň kúsok sebaúcty.

Erik: Chceš povedať, že ja nemám?

Hana: Pravdepodobne. *Otočí sa mu chrbtom a vykročí smerom k dverám.*

Erik: Hej! Ako sa opovažuješ...

Hana vyjde z dverí, Erik ostane celý zúfalý stáť na mieste.

Scéna 6

Hana stojí na zastávke pred školou, čaká na autobus, pozerá sa na cestu. Miška uteká smerom k nej pre pomoc, Erik ju bezhlavo naháňa.

Miška: Hani! Han... *Potkne sa, ledva sa udrží na nohách, potom pokračuje ďalej.* Hani!

Hana: *Obzrie sa a keď uvidí svoju kamarátku, prekvapene jej vyjde v ústrety.* Čo sa deje? *Všimne si Erika.*

Miška: *Dobehne Hanku a skryje sa za ňu.* Ten grázlel ma naháňa od školy až sem.

Erik dobehne k dievčatám a prudko zastane pred Hankou. Chvíľu sa vydýchava.

Hana: *Založí si ruky na hrudi.* Povedala som, že ti nepomôžem.

Miška: Nepomôžeš s čím?

Hana: Chce, aby som ho doučovala z matiky.

Erik: Ne... *Prudko vydýchne.* Nechcel som...

Miška: Aké doučovanie? Skôr šikanovanie! Chceš, aby som to povedala jej bratovi?

Erik s Hankou sa pozrú na Mišku. Hanka vystrašene stíska pery, Erik si prekvapene premeriava Hanku.

Erik: Ty máš brata?

Miška: *Zakryje si pery ústami a prepačujúco sa pozrie na Hanku.* Upss...

Hana: *Otočí sa k Erikovi.* Áno, mám. Študuje v zahraničí.

Erik: Aj on má také znamienko?

Hana: *Nahnevane zatne päsťe.* Nie.

Erik: *Len prikývne, potom sa zameria na Mišku.* Naháňal som ťa preto, lebo som ti chcel dať lístky na zápas.

Miška: Ou... Prepáč, to som nevedela.

Erik: Na. *Podá jej ich, potom sa poslednýkrát pozrie na Hanku.* Dúfam, že sa budete baviť. *Poberie sa preč.*

Miška: Tak toto bol trapas... *Chytí sa za hlavu.*

Hana: *Otočí sa k svojej kamarátke a smrkne.* Prečo zakaždým musí spomenúť to hlúpe znamienko?

Miška: *Pokrčí plecami a priateľsky ju potľapká po pleci.* Neboj sa. Raz nájdeš niekoho, kto uvidí, akou výnimočnou ťa to znamienko robí.

Hana: O to mi nejde.

Miška: Nie? Ty si nechceš nájsť priateľa?

Hana: *Pokrúti hlavou.* Jediné, čo chcem je, aby sa na mňa ľudia nepozerali ako na príšeru, keď okolo nich prejdem bez šiltovky.

Spoza prístrešku na zastávke sa objaví Teta.

Teta: Šiltovku si z hlavy dokážeš dať len vtedy, ak začneš mať rada samú seba a prijmeš sa aj zo všetkými tvojimi chybami, zlatičko.

Hanka s Miškou sa prekvapene obzrú za tetou a zvedavo si ju premerajú.

Miška: *Šepká Hane do ucha.* Kto to je?

Hana: *Šepká naspäť.* Hovorila som ti už o tetuške, čo mi chcela predať fejkový talizman za dvadsať euro?

Miška: Nie. To je tá tetuška?

Teta: *Zazrie na nich.* Čo neviete, že sa nepatrí šepkať o niekom v jeho spoločnosti?

Miška: Prepáčte.

Hana: Ako ste sa sem dostali? Nebodaj ma sledujete?

Teta: *Zasmeje sa.* Ale kdeže! Mám dosť svojich starostí.

Hana: Ako predávanie falošných talizmanov a okrádanie ľudí o peniaze?

Teta: *Buchne ju palicou do nohy.*

Hana: *Skríkne od bolesti, chytí sa za svoju nohu.* Čo to...

Teta: Dávaj si pozor na ústa, mladá slečna! Nikoho neokrádam! Ak mi neveríš, never. Ľudia, ktorí sú na to predurčení, uveria. *Obratí sa k Miške.* A vy, mladá slečna? Kúpili by ste si môj talizman? Ochráni vás pred stratou spomienok...

Hana: *Schmatne Mišku za ruku a ťahá ju preč.* Poďme! Nemá cenu strácať s ňou čas.

Teta: *Kričí za nimi.* Len aby si to potom neľutovala! Len aby!

Hana: *Šomre si popod nos.* Len aby ste to neurobili vy, ak vás niekde zastaví polícia.

Scéna 7

Doma

Hana vojde do kuchyne, zhodí tašku na zem, dá si dole šiltovku a na pozdrav zozadu objíma svoju mamu, ktorá varí.

Hana: Čo sa stalo, že si tak skoro doma?

Mama: Môj šéf dnes podpálil celú budovu.

Hana: *Odtisne sa a prekvapene pozrie mame do očí.* Čože?

Mama: *Rozosmeje sa a pohladká Hanu po vlasoch.* Môj šéf sa dnes načisto zbláznil! Ešte predtým, ako niekto stihol vojsť dnu, sa pred všetkých postavil, vyhlásil, že celý jeho biznis je úplne zbytočný a pred našimi očami zapálil nejakú horľavú látku, ktorou predtým polial väčšinu chodieb v budove. Oheň sa šírili veľmi rýchlo.

Hana: Zatkli ho?

Mama: *Prikývne.* Nechal sa odvieť dobrovoľne.

Hana: Čo je to za psychopata?

Mama: Skôr čo je dnes za deň. Tvoj otec mi pred chvíľou volal, že dostal v práci odmenu.

Hana: Koľko?

Mama: Tisíc eur.

Hana: Waaw! *Natešene si poskočí.* Budeme môcť ísť na dovolenku!

Mama: Žiadne také. Treba vám našetriť peniaze na výšku.

Hana: To nemyslíš vážne.

Mama: A navyše sa mi to nezdá. Prečo by mu šéf len-tak dal tisícku navyše?

Hana: *Chvíľu rozmýšľa.* Možno ich namotala tá starena.

Mama: Aká starena?

Hana: Ale nič. Idem sa pripraviť na zápas. *Poberie sa do svojej izby.*

Mama: *Kričí za ňou.* Aká starena? Hana! Nemám rada, keď rozprávaš v hádankách.

Dvere do kuchyne sa otvoria, dnu vstúpi Dávid.

Dávid: *Pýta sa mamy.* Kde je?!

Hana: Tu. *Podíde bližšie k bratovi.* Čo by si rád?

Dávid: Ty... *Schmatne Hanu za vlasy a začne ňou mykať. Hana kričí a snaží sa vytrhnúť jej vlasy zo zovretia.*

Mama: *Ponáhľa sa k deťom.* Prestaňte!

Dávid: *Stále ju ťahá za vlasy.* Ako sa opovažuješ zosmiešniť ma pred ľuďmi?! Nepovedal som ti, aby si sa odo mňa držala ďalej?!

Mama: Hej! Okamžite prestaňte! *Obidvoch plesne varechou po zadku, čím upúta ich pozornosť. Súrodenci sa od seba vzdialia, vymieňajú si vraždené pohľady.*

Hana: Si obyčajný zbabelec! Myslíš si, že to, že sa tvárime ako cudzinci, ti pomôže?!

Dávid: Pomáha mi to! Som najlepší hráč v tíme, mám kamarátov a frajerku! Žijem, na rozdiel od teba.

Hana: A fajčíš, piješ, plus šikanuješ slabšie decká! Myslíš si, že to je v poriadku? To je život?

Dávid: Aspoň sa neskrývam...

Hana: Skrývam sa kvôli tebe! *Začne plakať.* To ty si ma zosmiešnil na začiatku prvého ročníka, ty si im dal tú fotku a spravil zo mňa spravil terč!

Nastane chvíľkové ticho.

Dávid: A mal som na výber? Všetko, čo som chcel, bolo začať odznova bez toho, aby si ma s tebou niekto znovu spájal. Ibaže potom si sa prihlásila na rovnakú školu...

Hana: Vedel si, že tam chcem ísť, už dávno.

Dávid: Varoval som ťa.

Hana: Prečo by si mi mal diktovať môj život?

Dávid: Lebo ty si ten môj zničila.

Hana: Neblázní! Ja som bola tá, ktorej sa vysmievali, ja som bola tá, na ktorú sa odjakživa pozerali inak.

Dávid: Vieš ako ma na základke prezývali?

Mama: Tak už dosť! Ste súrodenci, tak sa podľa toho aj správajte! Neprodila som vás preto, aby ste si navzájom ničili život. Dávid, počula som, že dnes máš zápas. Choď si oddýchnuť hore. Aj ty, Hanka. Obed bude za chvíľu.

Súrodenci sa poberú každý do svojej izby.

Scéna 8

Futbalový zápas

Hanka s Miškou sa predierajú pomedzi ľudí v rade na tribúne, sadnú si na voľné miesta.

Hana: Nečakala som, že tu bude toľko ľudí.

Miška: Čo blázniš? Ved' hrajú Železní muži, legendy našej školy!

Hana: *Prevráti očami.* Len aby sa z nich nepokakali.

Miška: *Premeria si Hanku.* Si nejaká čudná. Stalo sa niečo?

Hana: Nič...

Miška: Mňa neoklameš.

Hana: *Pokrčí plecami.*

Miška: Vieš, že je to z teba dostanem. Buď mi to povieš teraz, kým som milá, alebo...

Hana: Dobre, dobre! *Vzdychne si.* Pohádali sme sa s bratom.

Miška: Kvôli tomu, čo sa dnes stalo v škole?

Hana: *Prikývne.* Vyzerá to tak, že braček má poriadne nízke sebavedomie. A za to všetko vraj môžem ja.

Miška: Nič si z toho nerob. *Chytí ju za predlaktie.* Uvidíš, všetko sa na dobré obráti.

Hana: *Pozrie sa Miške do očí.* Niekedy nechápem, prečo sa so mnou ešte kamarátiš.

Miška: Prečo?

Hana: Lebo mám niekedy pocit, ako by si stále riešila moje problémy. Nemáš toho niekedy dosť?

Miška: Takto už o mne nikdy nerozmýšľaj, jasné?!

Hana: Ako sa má tvoja mama? Ešte stále je v nemocnici?

Miška: Áno, zotavuje sa. Popravde nám so sestrou dosť chýba, ale čoskoro bude doma. *Vyčarí úsmev.* Vidiš? Všetko bude v poriadku.

Hana: *Prikývne.* Ozaj! Videla si niekde Filipa?

Miška: *Pokrúti hlavou.*

Hana: Nevravel ti, že príde?

Miška: Vravel, ale od toho incidentu s Peťou sa so mnou nerozprával.

Hana: Nemám z toho dobrý pocit.

Miška: Ani ja. Čo ak chce spáchať samovraždu?

Hana: Ktovie.

Miška: Mali by sme sa s ním porozprávať.

Hana: Súhlasím.

Z jednej strany si k nim prisadne skupina študentov s veľkým železným obdĺžnikom, na ktorom je napísane Železní muži.

Miška: *Pýta sa chlapca zo skupiny.* A to vám je už na čo?

Chlapec: Na povzbudzovanie. Dúfam, že sa k nám pridáte a pomôžete nám to zdvihnúť, keď strelia gól.

Hana: Jasné, prečo nie?

Miška: Musíte byť veľmi vášniví fanúšikovia.

Chlapec: *Pokrčí plecami.* Dávid je jeden z mojich najlepších kamarátov.

Hana: Dávid?

Chlapec: *Prikývne.* Občas spolu chodíme piť.

Hana: Piť?!

Miška: Hana! *Výstražne pokrúti hlavou.*

Hana: *Zameria sa na začínajúcu sa hru.*

Scéna 9

Polčas futbalovej hry, Železní muži vyhrávajú 2:0. Prestávka sa blíži ku koncu, hráči sa schádzajú pri tréneroch. Hanka sedí na tribúne bez Mišky, pozoruje Erika. Miška sa medzitým vráti späť s popcornom.

Miška: Chceš?

Hana: *Zoberie si za hrst' a pomaly to prežúva. Prečo musí byť Erik taký hlupák?*

Miška: *Prečo sa ti musí páčiť práve on?*

Hana: *Mňa sa nepýtaj.*

Miška: *Zasmeje sa a začne sa obzerať po ihrisku. Rovno uprostred neho zbadá Filipa, ako kráča s predpaženou rukou smerom k Železným mužom. V tej ruke niečo drží... V tom sa ozve výkrik.*

Výkrik 1: *Má zbraň!*

Výkrik 2: *Pozor!*

Vylakané hlasy študentov sa postupne začínajú ozývať celou tribúnou.

Hana: *Ó, moje nervy! Očami nájde Filipa. On sa zbláznil!*

Miška sa spolu s ostatnými študentmi postaví, aby lepšie dovidela na scénu. Hana ju nasleduje.

Na futbalovom ihrisku

Filip: *Postupuje smerom k Dávidovi, mieri naňho zbraň. Ty hajzel!*

Tréner Železných mužov: *Chlapče, okamžite zlož tú zbraň!*

Filip: *Sústredí sa na Dávida. Ukradol si mi ju!*

Dávid: *Nechápem, o čom to hovoríš.*

Tréner sa pokúsi dostať k Filipovi, no Filip naňho namieri zbraň.

Filip: *Ani hnúť! Nikto sa ani nehne!*

Ludia na ihrisku, aj na tribúne zamrznú.

Filip: *Znovu namieri na Dávida. Ruky za hlavu!*

Dávid sa vystrašene obzrie po ostatných, potom dá ruky zdvihne ruky a založí si ich za hlavu.

Filip: *Ako sa opovažuješ? Idiot! Najprv sa tváriš, akože nič a potom, keď o ňu prejavím záujem, je tvoja frajerka?!*

Dávid: *Pozri, nevedel som, že máš o ňu zá...*

Filip: *Čuš! Ešte jedno slovo a si mŕtvy, chlapče, rozumieš?!*

Dávid: *Prikývne.*

Filip: *Vieš, čo je dnes za deň? Obzrie sa naokolo. Viete, čo je dnes za deň? Na dnešok si nikto nespomenie...*

Na tribúne

Hana: *Zakryje si pootvorené ústa.* To nie. Prosím, len to nie!

Miška: Čo... na čo si prišla?

Hana: *Obráti sa k Miške.* On to urobí.

Miška: Čo?

Hana: Zabije ho.

Miška: Áno, vyzerá to tak, že mu ide práve o to, génius, ale nemyslím si, že by to naozaj urobil. Filip nie je hlúpy, vie, aký trest ho za to bude čakať.

Hana: Ved' toto.

Miška: Čo zase? Neznášam, keď hovoríš v hádankách.

Hana: Ten deň... *Roztrasie sa.*

Miška: Hani, upokoj sa! *Chytí ju za ruky, aby ju trochu upokojila.*

Hana: Pamätáš si na tú tetušku s talizmanom?

Miška: *Prikývne.*

Hana: Keď ma stretla, povedala mi, že dnes je deň, na ktorý si nikto nebude pamätať. Nikto okrem tých, čo si kúpia ten talizman.

Miška: A? Čo s tým?

Hana: Vraj o tom vedia viacerí ľudia a niektorí... to využijú. Budú robiť bláznivé veci – to povedala. Veci, na ktoré by inak nemali odvahu.

Miška: *Zhrozene preskočí pohľadom z Filipa na Dávida a potom zase na Hanku.* To nemyslíš vážne! On to fakt urobí?

Hana: *Prikývne, po líci jej tečú slzy.* Nemôžem to dovoliť.

Miška: Ako to myslíš?

Hana: *Pustí kamarátkine ruky a otočí sa k chlapcovi.* Môžem prejsť?

Chlapec: Síce ťa nepoznám, ale to, čo sa teraz chystáš urobiť, nech už je to hocičo, je sprostý nápad.

Miška: Má pravdu.

Hana: Je to môj brat.

Chlapec sa v tom momente odstúpi a spolu s ostatnými je nechá prejsť ku schodom. Keď po nich začne schádzať dolu, študenti na ňu začnú kričať, nech ide naspäť. Hanka ich ignoruje, zíde až dole, na ihrisko.

Na ihrisku

Filip: V zbrani je len jeden náboj, presne pre teba, Dávid Foster.

Dávid: To neurobiš.

Filip: Ticho! Nepovedal som ti, že ešte slovo a si mŕtvy?

Dávid: *Zasmeje sa.* Použi rozum, chlapče! Nie sme v Amerike!

Hana sa v pozadí pomalým krokom približuje, sem-tam zastane, aby prehodnotila situáciu.

Erik: Chlapče, veď sa upokoj! Naozaj chceš poletieť do basy? Navyše, niekto už musel zavolať políciu...

Filip: Kto vám kázal volať políciu?!

Dávid: Nemá to zmysel, kámo. Polož tú zbraň a vyriešime si to v pokoji.

Tréner: Dávid má pravdu, Filip, lepšie je si to vyriešiť v pokoji, s chladnou hlavou.

Filip: A čo chcete riešiť? Ona je moja! Moja a nikoho iného!

Z pozadia sa začnú ozývať húkačky.

Erik: Vďakabohu.

Dávid: *Pomaly zloží ruky, postupne sa uvoľní.*

Tréner: Vedel som, že to nespravíš. Si správny muž, máš celú budúcnosť pred sebou.

Hana sa medzičasom priblíži, už je len na krok od brata.

Filip: Nespravím?! Ja nikdy neberiem svoje slová späť! *Stlačí spúšť.*

Hana: Dávid! *Postaví sa pred neho. Gulka ju zasiahne do hrude. Zapotáca sa dozadu a spadne na zem.*

Ihriskom sa začnú ozývať výkriky, ľudia začnú utekať všade-kade. Dávid zoberie svoju mladšiu sestričku do náručia a s plačom kričí jej meno.

Hana: *Hovorí potichu, sekajúco.* Ne-vries-kaj...

Dávid: Prečo si to urobila?

Hana: Lebo si môj brat? *Zastená od bolesti.*

Pribehne k nim tréner a Erik s policajtkou, ktorá sa snaží zastaviť krvácanie.

Dávid: Kedy som bol tvoj brat, hm?! Nikdy som sa tak k tebe nesprával, nezaslúžim si to.

Erik: *Kľakne si k nim na zem.* To je ale krvi! Neboj sa, Hani, sanitka tu bude za chvíľu.

Hana: *Usmeje sa na Erika, potom sa obráti naspäť k bratovi.* Nevedela som, že si až taký tupý.

Dávid: Čo? Prečo?

Hana: Súrodenci sú súrodencami bez ohľadu na to, ako sa k sebe správajú. Nechcem byť tá, ktorá ti ničí život, Dávid. *Policajtká jej pritlačí na ranu, Hanka zjajkne od bolesti.* Úprimne, neviem, či by som to riskovala znovu. Pevne dúfam, že tetuška mala pravdu.

Dávid: Aká tetuška?

Hana: Ale nič. *Zatvárajú sa jej oči.*

Dávid: Hana! Neopováž sa to nedopovedať! Vieš ako neznášam, keď hovoríš v hádankách.

Hanke sa zavrú oči.

Dávid: Hana!

Dorazia záchranári, naložia Hanku na lôžko, prenesú ju dovnútra sanitky a nechajú brata a Erika, ktorý ho nevedomky nasleduje, odvieť sa s nimi. Cestou sa Hanka párkrát prebudí, zakaždým sa pozerá na Erika, lebo ho má vo výhlade. Všimne si malý talizman, ktorý si nervózne šúcha v rukách. Tetuškin talizman.

Scéna 10

V nemocnici

Erik s Dávidom sedia v čakárni pred vstupom do operačnej miestnosti.

Dávid: Čo som to za brata?

Erik: Čo sme to za ľudí?

Dávid: *Rozplače sa.* Kámo, toto je už priveľa aj na mňa.

Erik: *Potľapká ho po pleci.* Nič sa nedeje bez príčiny.

Dávid: Mám chuť si zapáliť.

Erik: Nie, dokiaľ nebudeme vedieť, ako je na tom.

Dávid: Čo tu vlastne robíš?

Erik: Dozerám na svojho drahocenného kapitána.

Dávid: Klamár.

Erik: *Zasmeje sa.* Úprimne? Tvoja sestra na mňa zapôsobila.

Dávid: To asi na všetkých.

Erik: Nebude ti vadit', keď sa rozšíri, že ste súrodenci?

Dávid: *Pokrúti hlavou.* Ako by mi po tomto všetkom mohlo? Hlavne, že bude nažive. *Všimne si talizman na Erikovom krku.* Čo to máš za odpad?

Erik: To je talizman. Akási tetuška ma dnes zastavila a ponúkla mi ho. Vraj je dnes deň, na ktorý si nikto nespomenie, a ak si ho kúpim, budem si na dnešok pamätať. Popravde som jej veľmi neveril, no pár som si ich z ľútosti kúpil. Veď vieš, aký je tu dôchodok. *Z vrecka na bunde vytiahne ďalší.* Chceš jeden?

Dávid: Daj! Potrebujem niečo žmoliť v rukách.

Do čakárne vojdú Dávidovi rodičia, obaja majú slzy v očiach. Keď zbadajú chlapcov, rozbehnú sa k nim.

Mama: *Objíme Dávída.* Si v poriadku?

Dávid: Áno, nič mi nie je.

Otec: Čo Hanka? Ešte stále ju operujú?

Dávid: *Prikývne.* Trvá to už dosť dlho.

Dvere do operačnej sály sa otvoria, vyjde z nich doktor zašpinený od krvi.

Mama: *Podíde k doktorovi.* Pán doktor, ako je na tom?

Doktor: Vy ste...

Mama: Renáta Kováčová, jej mama.

Doktor: *Váhavo si obzrie tváre rodičov, potom sklamane vydýchne.* Je mi to ľúto, nepodarilo sa nám ju udržať pri živote.

Mama sa hodí otcovi do náruče, Dávid ich obidvoch objíme. Spoločne sa rozplačú a zmorene klesnú na zem. Erik ich smutne pozoruje, v rukách si stále stíska talizman.

Scéna 11

Teta sedí na lavičke pri brehu rieky a pozerá sa hore na hviezdy. Do tváre jej fúka vietor, rozstrapatí jej šedivé vlasy.

Teta: *Hovorí si sama pre seba.* Dnes bol veru dobrý deň. *Rukou siahne do vrecka na sukni.* Predala som všetky svoje talizmany. Tajomstvá, ktoré mali byť odkryté, sú odkryté, to, čo malo byť napravené, je napravené. Škoda len, že si to skoro nikto nezapamätá. *Smutne sa zasmaje.* Tak zase o sto rokov. *Zavrie oči a s úsmevom na perách sa započúva do žblnkotajúcej vody.*

Scéna 12

Na druhý deň

Hana, tentoraz bez šiltovky, uteká k autobusu. Predtým, ako sa postaví do rady pri druhých dverách, si všimne Erika v rade pri prvých. Stretnú sa im pohľady, chvíľu na seba mičky hľadajú.

Erik: *Usmeje sa na ňu.* Dobré ráno, Kováčová!

Hana: *Váhavo mu úsmev opätuje.* Dobré!

Obaja nastúpia, Hanka si sadne vedľa Mišky a Erik na sedadlo za nimi.

Miška: Ja žasnem!

Hana: *Zasmeje sa.* Nad tým, že som stihla autobus alebo nad tým, že nemám šiltovku?

Miška: Oboje. Čo sa stalo? Prečo si zmenila názor?

Hana: *Pokrčí plecami.* Proste som vstala a...

Miška: A?

Hana: Cítila som sa nejako inak. Uvedomila som si, že na svete sú aj dôležitejšie veci, ako moja túžba zapadnúť. A ak sa ma opovážia šikanovať, budú si koledovať o poriadnu nakladačku od môjho brata.

Miška: Brata? Myslíš Dávida?

Hana: *S úsmevom prikývne.* Aj tebe sa to zdá neuveriteľné, však? Keď som dnes ráno vstala, stál pri mojej posteli a pýtal sa ma, či som v poriadku. Potom mi pripravil raňajky a dokonca sa ponúkol, že ma odvezie do školy.

Miška: Počkaj, počkaj! On?! Si si istá, že hovoríme o tej istej ľudskej bytosti?

Hana: A to ešte nie je všetko. Ďalej sa mi začal ospravedlňovať a sľúbil mi, že sa postará o to, aby sa mi už nikto nevysmieval.

Miška: Tomu neverím.

Erik: Ani ja.

Dievčatá sa naňho začudovane pozerú, on sa na nich iba usmeje.

Miška: Žeby si konečne vstúpil do svedomia?

Hana: *Pokrčí plecami.* Možno.

Erik: Dávid alebo ja?

Hanka s Miškou naraz: Obaja.

Erik: *Zasmeje sa.* Nech už je to akokoľvek, som rád, že si sa konečne odvážila vyjsť na svetlo v celej svojej kráse, Kováčová. Však sa cítiš lepšie?

Hana: *Prikývne.* Cítim sa ako znovuzrodená.

KONIEC